

2013

The Whole Of The Moon

Ash observeerde Nathalie terwijl ze zich uitkleedde en de blik in zijn ogen verontrustte haar. ‘Wat?’ vroeg ze fronsend. Hij probeerde zijn antwoord tactisch te brengen. ‘Je lichaam verandert hoor! En dat hoort ook zo, dat weet ik. Ik moet er alleen een beetje aan wennen.’

‘Ik snap het’, reageerde ze en verviel daarna in stilzwijgen.

Ze was toch al zo onzeker geworden door haar uitdijende lichaam dat elke opmerking daarover hard aan kwam.

Omdat Ash direct aanvoelde dat zijn eerlijkheid een muur tussen hen geplaatst had die hij in ieder geval nu niet meer zou kunnen afbreken, liet hij haar weten dat hij ‘even ergens iets op moest halen’. Hij verdween voordat ze de olifant in de kamer had kunnen benoemen.

Dat was geen op zichzelf staand incident. Vanaf de dag dat ze hem verteld had dat hij vader zou worden, was de verandering bij hem ingetreden. Hij hoefde haar niet te vertellen dat hij zich dood geschrokken was; het stond op zijn gezicht te lezen. Een baby paste niet in zijn planning, maar dat was niet het grootste probleem. Ze hadden, voordat ze zwanger werd, beiden geweten dat hun relatie niet eeuwig kon duren. En nu moesten ze zich voorbereiden op een gezamenlijke toekomst. En die zag er niet rooskleurig uit.

Drie uur later was Ash nog niet terug. Uiteindelijk schoof Nathalie haar trots terzijde en belde hem. Hij nam zowaar op. ‘Je hoeft me heus niet steeds te zeggen waar je bent Ash, maar ik wil wel weten wat er in je hoofd speelt. We moeten het hebben over ons. Ik weet niet eens of je nog wel van me

houdt.’ Ze begon te huilen.

‘Er is toch niks aan de hand schatje, maak je niet zo druk! Ik ben er zo’, zei hij sussend.

Een half uur later stond hij inderdaad weer voor de deur. Ze wierp zich vol gierende hormonen in zijn armen, terwijl hij haar lachend vasthield en verzekerde dat ze nog steeds ontzettend mooi was en dat ze – echt waar – helemaal niet zo ontzettend veel vocht vasthield. Dat leek maar zo. Ze slikte de leugens voor zoete koek en weerhield zich ervan te vragen waar hij was geweest. Ze wilde het niet weten. Ze wilde zich slechts hullen in mooie illusies en zachte woorden.

[De realiteit sloeg harder in dan ze had gehoopt. Hoewel ze ontzettend blij was met de gedachte dat ze uiteindelijk toch nog moeder zou worden - een wens die ze bijna had opgegeven - kreeg ze het regelmatig ook Spaans benauwd bij de gedachte dat een klein wezentje straks volledig afhankelijk van haar zou zijn. Ash zei dan wel dat ze er niet alleen voor zou staan en dat ze op hem kon leunen, maar zijn hele houding weerspiegelde iets anders. Zijn uithuizigheid, zijn ineffectieve uitspraken om haar gerust te stellen, zijn paniekerige blik als hij haar groeiende buik voelde; alles wees er op dat zij degene met de sterkste schouders zou moeten zijn. En een tijdje lukte dat haar ook. Ze was gewend een beroep te doen op haar psychische reserves en hield haar twijfels en angsten zo goed mogelijk voor Ash verborgen. Want zodra hij die zou opmerken was ze hem kwijt. Dat was het enige waarover ze geen enkele twijfel had.

Ze paste inmiddels niet meer in haar spijkerbroeken en in haar T-shirts verscheen een gul décolleté dat ze hartelijk verwelkomde. Haar haren groeiden als kool, helaas ook op plekken waar wat haar betrof de haargrens mocht wijken. En ze was moe. Niet vroeg-naar-bed-moe, maar triatlon-moe.